Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ
46 Гж1 911/2026
02.09.2026. године
Н и ш

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, у већу састављеном од судија Биљане Стаменковић, председника већа, Мире Стефанове и Даниеле Радовић, чланова већа, у правној ствари тужиље Ксеније Костић из Поповца, Ниш – Црвени Крст, улица Маршала Тита број 3, коју заступа Милан Петровић, адвокат из Ниша, против туженог Предузећа за трговину "ТИМОР" д.о.о. Куршумлија, из Куршумлије, кога заступа директор Милан Шуловић, а њега по пуномоћју Ивана Илић, адвокат из Куршумлије, ради поништаја решења о отказу уговора о раду и исплате, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Куршумлији 2 П1 83/2024 од 08.09.2025. године, у седници већа одржаној дана 02.09.2026. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог Предузећа за трговину "ТИМОР" д.о.о. Куршумлија, а пресуда Основног суда у Куршумлији 2 П1 83/2024 од 08.09.2025. године **ПОТВРЂУЈЕ** у делу става првог изреке којим је усвојен тужбени захтев тужиље и као незаконито поништено решење директора туженог број 1003/2021 од 12.11.2021. године којим је тужиљи отказан уговор о раду, у ставу другом изреке и у ставу трећем изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ иста пресуда у преосталом делу става првог изреке, тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужени да тужиљи на име супституционе накнаде штете (уместо враћања на рад) плати износ од 122.064,00 динара са законском затезном

каматом почев од 08.09.2025. године као дана пресуђења до коначне исплате, у року од 8 дана од дана пријема пресуде, док се тужбени захтев преко досуђеног износа до износа од 530.340,00 динара са законском затезном каматом почев од 08.09.2025. године као дана пресуђења до коначне исплате, **ОДБИЈА** као неоснован.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ одлука о трошковима поступка садржана у ставу четвртом изреке првостепене пресуде, тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужено Предузеће за трговину "ТИМОР" д.о.о. Куршумлија, да тужиљи Ксенији Костић из Поповца, накнади трошкове парничног поступка у износу од 464.294,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности одлуке о трошковима поступка до коначне исплате, у року од 8 дана од дана пријема пресуде, док се део захтева за накнаду трошкова парничног поступка преко досуђеног износа, до износа од 741.915,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности одлуке о трошковима поступка до коначне исплате, **ОДБИЈА** као неоснован.

О б р а з л о ж е њ е

Првостепеном пресудом, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиље па је као незаконито поништено решење директора туженог број 1003/2021 од 12.11.2021. године којим је тужиљи отказан уговор о раду, а тужени је обавезан да тужиљи на име супституционе накнаде штете (уместо враћања на рад) плати износ од 530.340,00 динара са законском затезном каматом почев од 08.09.2025. године као дана пресуђења до коначне исплате. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиљи на име увећане зараде по основу прековременог рада за период од 01.12.2018. до 15.11.2021. године, плати укупан износ од 295.276,74 динара, са законском затезном каматом на појединачне месечне износе ближе наведене у изреци, по месечном доспећу до коначне исплате. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да надлежном Фонду за пензијско и инвалидско осигурање уплати у корист тужиље доприносе за пензијско и инвалидско осигурање на основице које чине новчани износи из другог става изреке, по стопи која буде важила у моменту уплате доприноса. Ставом четвртим изреке обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 741.915,00 динара, са законском

затезном каматом од извршности пресуде до коначне исплате.

Против наведене пресуде благовремену жалбу изјавио је тужени, побијајући је из свих законом прописаних разлога, посебно указујући на битне повреде одредаба парничног поступка из чл. 374. ст. 2 тач. 12 Закона о парничном поступку, са предлогом Апелационом суду да је преиначи одбијањем тужбеног захтева.

Испитујући правилност и законитост ожалбене пресуде у границама овлашћења прописаних одредбом чл.386. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/2011,... 18.2020), Апелациони суд је нашао:

Жалба туженог је делимично основана.

У поступку пред првостепеним судом и побијаној пресуди нема битних повреда одредаба парничног поступка из чл. 374 ст. 2 тач. 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које овај суд пази по службеној дужности, нити повреде из тач. 12 исте одредбе на коју тужени указује жалбом, јер побијана пресуда у потврђеном делу садржи довољне и јасне разлоге о одлучним чињеницама на којима првостепени суд заснива свој закључак.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је била запослена код туженог по основу више уговора о раду на одређено време, а затим јој је радни однос заснован на неодређено време Уговором о раду број 1728/2019 од 07.11.2019. године. Решењем туженог број 1003/2021 од 12.11.2021. године тужиљи је отказан уговор о раду, са образложењем да је учинила повреду радне обавезе утврђену чланом 73. став 2. Правилника о раду, односно чланом 9. тачка 22. Правилника о дисциплинској и материјалној одговорности туженог, у вези са чланом 179. став 2. тачка 5. Закона о раду, која се састоји у томе што је у малопродајном објекту у коме је радила као продавац, са осталим запосленима, причинила робни мањак, као и робни вишак утврђен приликом редовног годишњег пописа дана 29.09.2021. године. Тужиља је сматрала да је решење о отказу незаконито, јер тужени није утврдио ко је од запослених направио мањак, а самим тим ни степен њене

одговорности, па је тужбом тражила поништај решења о отказу и, уместо враћања на рад, исплату 18 зарада. Тужиља је навела и да је код туженог радила у три смене – првој, међусмени и другој смени, шест дана у недељи, те да је на тај начин остваривала прековремени рад, за који јој није исплаћена увећана зарада, па је тражила и исплату увећане зараде по основу прековременог рада. Правилником туженог о дисциплинској и материјалној одговорности прописано је да, уколико се приликом комисијског или редовног пописа констатује мањак или вишак у пословању, послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који је својом кривицом учинио овакву повреду. Тужени је тужиљи упутио упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду број 851/2021 од 18.10.2021. године, у коме је наведено да је приликом сравњења стварног са књиговодственим стањем на дан 29.09.2021. године утврђен мањак робе у износу од 14.495,62 динара, односно вишак робе у износу од 18.680,40 динара, као и да се закључује да запослена није поступала са дужном пажњом, јер није обавестила послодавца о уоченим неправилностима. Тужиља је, као рачунополагач, потписала записник о извршеном сравњењу од 06.10.2021. године, док је 02.11.2021. године потписала пријем одлуке о усвајању извештаја о извршеном редовном годишњем попису. Увидом у сагласност коју је тужиља потписала 08.10.2021. године утврђено је да је била сагласна да јој се одбије од зараде износ од 4.831,87 динара ради измирења њене сразмерне обавезе по основу мањка у малопродајном објекту у коме је радила, а који је евидентиран записником од 30.09.2021. године. Према Одлуци о распореду и прерасподели радног времена од 06.11.2018. године, тужени је извршио прерасподелу радног времена тако што се у периоду од 01.04. до 30.09. текуће године редовно радно време од 40 часова распоређује тако да запослени раде дуже од редовног радног времена, а у периоду од 01.10. текуће године до 31.03. наредне године тако да раде краће од редовног радног времена. Из налаза и мишљења вештака економско-финансијске струке утврђено је да се према расположивој документацији не може утврдити тачна присутност тужиље на раду, па је вештак прихватио радно време од 7 часова и 30 минута сваког дана када је тужиља радила и извршио обрачун зараде по основу прековременог рада. Саслушани сведоци, запослени код туженог, посведочили су о начину рада код туженог. Тужени је оспорио тужбени захтев, наводећи да је тужиља потписала записник о извршеном

сравњењу и писану сагласност да јој се изврши обустава од зараде, чиме је прихватила одговорност и кривицу за настали мањак. Оспорио је и захтев за исплату увећане зараде по основу прековременог рада, наводећи да није постојала одлука о прековременом раду, већ Одлука о распореду и прерасподели радног времена од 06.11.2018. године, према којој се радно време разликовало у зимском и летњем периоду, али се није прелазило пуно радно време. Поднеском од 13.08.2025. године, тужиља је прецизирала тужбени захтев у складу са резултатима обављеног економско – финансијског вештачења.

На основу наведеног, правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је правилно закључио да тужени није доказао постојање кривице тужиље за повреду радне обавезе која јој је стављена на терет, због чега је решење о отказу уговора о раду незаконито.

Наиме, разлози за отказ уговора о раду од стране послодавца регулисани су одредбом чл.179. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05...95/18). Према ставу 2. те одредбе, послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог и његово понашање, и то ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе, између осталог, ако несавесно или немарно извршава радне обавезе или ако учини другу повреду радне обавезе утврђену општим актом, односно уговором о раду.

За законитост отказа по овом основу није довољно само постојање радње која је општим актом или уговором о раду предвиђена као повреда радне обавезе, већ је неопходно да је запослени ту повреду учинио својом кривицом. Стога постојање повреде радне обавезе и кривица запосленог представљају кумулативне претпоставке за примену овог отказног разлога.

Кривица представља субјективни однос запосленог према учињеној повреди радне обавезе и њеним последицама и постоји када се запослени није понашао онако како је, с обзиром на природу послова које обавља и околности конкретног случаја, био дужан и могао да се понаша. Код отказног разлога из чл.179. став 2.

Закона о раду, послодавац је дужан да утврди и докаже не само објективно постојање повреде радне обавезе већ и чињенице из којих произлази да је управо запослени коме се отказује уговор о раду ту повреду учинио својом кривицом.

Оспореним решењем туженог број 1003/2021 од 12.11.2021. године тужиљи је отказан уговор о раду због повреде радне обавезе из члана 73. став 2. Правилника о раду, односно члана 9. тачка 22. Правилника о дисциплинској и материјалној одговорности туженог, у вези са чл.179. став 2. тачка 5. Закона о раду, јер је у малопродајном објекту у коме је радила као продавац, заједно са осталим запосленима, приликом редовног годишњег пописа утврђен робни мањак у износу од 14.495,62 динара и робни вишак у износу од 18.680,40 динара.

Постојање мањка и вишка утврђених приликом пописа није било спорно. Међутим, само постојање таквог стања у малопродајном објекту у коме је радило више запослених не представља довољан основ за закључак да је тужиља својом радњом или пропуштањем, и то својом кривицом, проузроковала утврђени мањак, односно вишак. Одлучна чињеница за законитост отказа није, дакле, само постојање пописом утврђеног мањка или вишка, већ постојање конкретне, индивидуализоване и скривљене повреде радне обавезе тужиље.

У конкретном случају, тужени није доказао којом је конкретном радњом или пропуштањем тужиља проузроковала утврђени мањак, нити је утврдио њен појединачни допринос његовом настанку у односу на остале запослене који су радили у истом малопродајном објекту. Самим тим, није доказан ни субјективни однос тужиље према повреди радне обавезе која јој је стављена на терет.

Супротно жалбеним наводима, околност да је тужиља као рачунополагач потписала записник о извршеном сравњењу од 06.10.2021. године, као ни чињеница да је потписала сагласност да јој се од зараде обустави износ од 4.831,87 динара ради измирења сразмерног дела мањка, саме за себе не представљају признање да је тужиља својом кривицом учинила повреду радне обавезе која представља отказни разлог.

Потписивањем записника тужиља је потврдила чињеницу извршеног сравњења, док се сагласност за обуставу дела зараде односи на измирење сразмерног дела утврђеног мањка. Ни из једне од ових исправа не произлази признање конкретне радње или пропуштања којим је тужиља проузроковала мањак, нити признање њене кривице у смислу чл.179. став 2. Закона о раду. Материјална обавеза запосленог поводом утврђеног мањка и постојање кривице као услова за престанак радног односа по основу повреде радне обавезе не могу се поистоветити.

Ни навод из упозорења да тужиља није поступала са дужном пажњом јер послодавца није обавестила о уоченим неправилностима, без утврђења које је конкретне неправилности тужиља уочила или могла уочити, када су оне настале и на који начин је њено пропуштање у узрочној вези са утврђеним мањком и вишком, није довољан за закључак о постојању њене кривице.

Код чињенице да је у малопродајном објекту радило више запослених, тужени је, уколико је због утврђеног мањка намеравао да примени најтежу радноправну санкцију према тужиљи, био дужан да утврди и докаже њену индивидуалну одговорност и кривицу. Одговорност за повреду радне обавезе не може се засновати искључиво на чињеници да је запослена радила у објекту у коме је утврђен мањак, нити се кривица може претпоставити из самог постојања мањка.

Терет доказивања чињеница које образују отказни разлог био је на туженом као послодавцу који је на постојању тих чињеница засновао престанак радног односа тужиље, сходно правилу о терету доказивања из чл.231. у вези са чл.228. Закона о парничном поступку. Како тужени није пружио доказе из којих би се могло поуздано утврдити да је управо тужиља конкретном радњом или пропуштањем, и својом кривицом, учинила повреду радне обавезе која јој је стављена на терет, правилно је првостепени суд закључио да нису испуњене законом прописане претпоставке за отказ уговора о раду.

Стога, неосновани су жалбени наводи којима тужени указује да потписани записник о сравњењу и сагласност тужиље за обуставу дела зараде представљају довољан доказ њене кривице. Наведеним исправама доказује се постојање утврђеног мањка и прихватање његовог сразмерног намирења, али се њима не доказује да је тужиља својом кривицом учинила повреду радне обавезе која представља законски основ за отказ уговора о раду.

Имајући у виду да тужени није доказао испуњеност кумулативног услова за примену отказног разлога из чл.179. став 2. тачка 5. Закона о раду – кривицу тужиље за повреду радне обавезе која јој је стављена на терет, правилно је првостепени суд оспорено решење туженог број 1003/2021 од 12.11.2021. године оценио незаконитим и поништио га, па је пресуда у овом делу става првог изреке потврђена као правилна и законита.

У погледу одлуке садржане у ставу другом изреке, којом је тужени обавезан да тужиљи на име увећане зараде по основу прековременог рада за период од 01.12.2018. до 15.11.2021. године исплати укупан износ од 295.276,74 динара, са законском затезном каматом на појединачне месечне износе ближе наведене у изреци, првостепени суд је правилно применио материјално право на правилно и потпуно утврђено чињенично стање.

Одредбом чл.53. став 1. Закона о раду прописано је да је, на захтев послодавца, запослени дужан да ради дуже од пуног радног времена у случају више силе, изненадног повећања обима посла и у другим случајевима када је неопходно да се у одређеном року заврши посао који није планиран, док је одредбом члана 108. став 1. тачка 3. истог закона прописано право запосленог на увећану зараду за прековремени рад, најмање у висини од 26% од основице. Право запосленог на исплату увећане зараде за прековремени рад условљено је постојањем фактички оствареног рада дужег од пуног радног времена, при чему непостојање формалне писане одлуке или писаног налога послодавца за прековремени рад само по себи не искључује право запосленог на увећану зараду, уколико је такав рад обављан по захтеву, налогу или уз знање послодавца и био последица организације процеса

рада коју је послодавац успоставио.

У конкретном случају, тужиља је тврдила да је код туженог радила шест дана у недељи, са једним слободним даном, у сменама које су се мењале, и то у првој смени од 06.00 до 14.00 часова, у другој од 14.00 до 21.00 час, а у летњем периоду и до 22.00 часа, као и у међусмени. Наведене тврдње тужиље у погледу начина организације и трајања рада потврђене су исказима саслушаних сведока, које је првостепени суд ценио у склопу осталих изведених доказа.

Стога, а супротно жалбеним наводима, чињеница да тужени није доносио појединачне писане налоге за прековремени рад није од одлучујућег значаја, јер је из утврђеног начина организације рада произлазило да је тужени као послодавац знао и морао знати за радно ангажовање тужиље у обиму који је превазилазио пуно радно време. Послодавац се стога не може ослободити обавезе исплате увећане зараде позивањем на непостојање формалног налога за прековремени рад, уколико је сам организовао процес рада на начин који је подразумевао такав рад.

Правилно је првостепени суд ценио и Одлуку туженог о распореду и прерасподели радног времена број 1597/2018 од 06.11.2018. године. Само постојање наведене одлуке не доказује да је у односу на тужиљу прерасподела радног времена фактички спроведена на начин који би искључио постојање прековременог рада. За такав закључак било је неопходно да тужени докаже конкретан распоред и трајање рада тужиље, односно да је њен дужи рад у једном периоду био одговарајуће компензован краћим радом у другом периоду, што из доказа које је тужени пружио не произлази.

Наиме, према Закону о евиденцијама у области рада, послодавац је дужан да води евиденцију о запосленима која, између осталог, садржи податке о радном времену и његовом коришћењу и укупно оствареним часовима рада. Тужени је доставио евиденцију из које се могао утврдити број дана рада тужиље, али не и колико је часова дневно и недељно радила, нити у којој смени, иако је вођење управо тих података било у сфери туженог као послодавца. Стога се недостатак

потпуне евиденције радног времена не може ценити на штету тужиље као запослене.

Правилном применом правила о терету доказивања из чл.231. у вези са чл.228. Закона о парничном поступку, првостепени суд је оценио да је тужиља својим исказом, исказима сведока и осталим изведеним доказима пружила доказе из којих произлази да је радила дуже од пуног радног времена, чиме је на туженог прешао терет доказивања супротног – да прековремени рад није остварен, односно да је дужи рад тужиље био обухваћен законито спроведеном прерасподелом радног времена.

Овакав закључак у складу је и са становиштем Апелационог суда према коме, када запослени пружи доказе о оствареном прековременом раду, послодавац који то оспорава мора понудити доказе о супротном чињеничном стању, а пре свега евиденцију о радном времену чије је вођење његова законска обавеза. Тужени такав доказ није пружио. Напротив, евиденција присутности коју је доставио не садржи податке на основу којих би се могло утврдити тачно време почетка и завршетка рада тужиље, трајање њеног дневног и недељног рада и смене у којима је радила, због чега се тужени не може основано позивати на немогућност прецизног утврђивања ових чињеница, када је управо он био дужан да води одговарајућу евиденцију.

Неосновани су и жалбени наводи којима се оспорава налаз и мишљење вештака економско-финансијске струке. У допунском налазу вештак је извршио обрачун према варијанти заснованој на радном времену од 6 часова и 30 минута дневно, шест дана у недељи, како је тражено у поновном поступку, док је на основу исказа тужиље и сведока првостепени суд прихватио варијанту обрачуна засновану на дневном радном времену од 7 часова и 30 минута.

Околност да вештак из расположиве документације није могао самостално да утврди тачно време присутности тужиље на раду не чини налаз непоузданим, јер утврђивање чињенице колико је тужиља радила представља задатак суда на основу

свих изведених доказа, док је задатак вештака да, полазећи од чињеничне основе коју суд прихвати, изврши стручни обрачун припадајуће увећане зараде.

Полазећи од наведеног, како је првостепени суд на основу исказа тужиље и саслушаних сведока, доведених у везу са осталим изведеним доказима, утврдио начин и трајање рада тужиље, а вештак на тако утврђеној основи обрачунао припадајућу увећану зараду, правилно је тужени обавезан да тужиљи по овом основу исплати укупан износ од 295.276,74 динара, са законском затезном каматом на појединачне месечне износе по њиховом доспећу до исплате.

Стога, жалбени наводи туженог којима се оспорава постојање прековременог рада, указује на постојање прерасподеле радног времена и оспорава доказна вредност налаза и мишљења вештака не доводе у сумњу правилност одлуке првостепеног суда, па је пресуда потврђена у ставу другом изреке као правилна и законита.

Правилна је и одлука садржана у ставу трећем изреке, којом је тужени обавезан да надлежном Фонду за пензијско и инвалидско осигурање, у корист тужиље, уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање на основице које чине досуђени новчани износи увећане зараде из става другог изреке, по стопи која буде важила у моменту уплате доприноса у смислу одредбе чл.105. ст.2 Закона о раду.

Одредбама чл.2, 3. и 6. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање уређено је плаћање доприноса за обавезно социјално осигурање, међу којима су и доприноси за пензијско и инвалидско осигурање, као обавезе које се обрачунавају и плаћају на примања која представљају основицу доприноса, док је одредбом чл.51. истог закона прописана обавеза послодавца да доприносе за запослене обрачуна и уплати истовремено са исплатом зараде, разлике зараде или уговорене накнаде.

Имајући у виду да досуђени износи из става другог изреке представљају

увећану зараду тужиље по основу прековременог рада, на те износе постоји и законска обавеза обрачуна и уплате припадајућих доприноса за обавезно пензијско и инвалидско осигурање. Обавеза уплате доприноса прати обавезу исплате зараде и представља њену законом прописану последицу, због чега тужени неосновано оспорава и овај део првостепене одлуке.

Следом наведеног, правилном применом наведених одредаба Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање, тужени је обавезан да у корист тужиље надлежном Фонду ПИО уплати припадајуће доприносе на основице које чине досуђени износи увећане зараде, по стопи која буде важила у моменту уплате, па је првостепена пресуда потврђена и у ставу трећем изреке.

Из свих наведених разлога, одлучено је као у изреци ове пресуде под ставом један.

Основано се, међутим, жалбом туженог оспорава одлука садржана у преосталом делу става првог изреке првостепене пресуде, којом је тужени обавезан да тужиљи, уместо враћања на рад, на име накнаде штете исплати износ од 530.340,00 динара са каматом.

Одредбом чл.191. став 5. Закона о раду прописано је да, ако суд у току поступка утврди да је запосленом престао радни однос без правног основа, а запослени не захтева да се врати на рад, суд ће, на захтев запосленог, обавезати послодавца да запосленом исплати накнаду штете у износу од највише 18 зарада запосленог, у зависности од времена проведеног у радном односу код послодавца, година живота запосленог и броја издржаваних чланова породице. Ставом 8. истог члана прописано је да се под зарадом из ст. 5. и 7. овог члана сматра зарада коју је запослени остварио у месецу који претходи месецу у коме му је престао радни однос.

Из наведених одредаба произилази да накнада штете из чл.191. став 5. Закона о раду представља посебан вид накнаде која се досуђује запосленом коме је

радни однос незаконито престао, а који не захтева враћање на рад, па ова накнада супституише реинтеграцију запосленог. Реч је о паушалној накнади чија је горња граница законом одређена у висини од 18 зарада, али чија се конкретна висина одмерава према законом изричито прописаним критеријумима – времену проведеном у радном односу код послодавца, годинама живота запосленог и броју издржаваних чланова породице.

Стога незаконит престанак радног односа и захтев запосленог да му се, уместо враћања на рад, исплати накнада штете, сами по себи не оправдавају досуђивање максималног законом предвиђеног износа од 18 зарада. Израз „највише 18 зарада“ представља законски максимум, док конкретан број зарада који запосленом припада суд одређује индивидуализацијом накнаде и оценом свих критеријума из чл.191. став 5. Закона о раду.

У конкретном случају, првостепени суд је правилно закључио да тужиљи припада право на ову накнаду, јер јој је радни однос престао без правног основа, а тужиља није захтевала враћање на рад. Међутим, по оцени Апелационог суда, првостепени суд је погрешно применио материјално право када је, полазећи од утврђених околности, тужиљи досудио накнаду у висини 18 зарада, односно у максималној законом предвиђеној висини. Наиме, приликом одмеравања висине накнаде потребно је ценити све законом прописане критеријуме у њиховој међусобној повезаности. У поступку је утврђено да је тужиља код туженог провела око четири године у радном односу, да је рођена 1977. године, као и да има двоје деце, узраста 10 и 17 година. Такође је утврђено да тужиља живи са супругом који је запослен и остварује месечну зараду од око 60.000–65.000 динара, као и са свекром и свекрвом, при чему свекрва остварује инвалидску пензију од око 14.000 динара.

Полазећи од наведених околности, а нарочито релативно кратког времена које је тужиља провела у радном односу код туженог, њених година живота и броја издржаваних чланова породице, Апелациони суд налази да накнада штете у висини четири зараде тужиље представља примерену накнаду у смислу чл.191. став 5.

Закона о раду, којом се, у околностима конкретног случаја, остварује сврха овог института.

Супротно становишту првостепеног суда, утврђене околности не оправдавају досуђивање максималног законом предвиђеног износа од 18 зарада. Такав износ не следи аутоматски из чињенице незаконитог престанка радног односа, већ је законом остављено суду да, у оквиру прописаног максимума, висину накнаде одмери према конкретним околностима које се односе на запосленог, сагласно чл.232. Закона о парничном поступку. Посебно је од значаја да је тужиља код туженог провела око четири године, због чега дужина њеног радног односа код овог послодавца, као један од изричито прописаних критеријума, не оправдава досуђивање накнаде у максималном износу.

Из допуне налаза и мишљења вештака економско-финансијске струке Горице Лакић од 07.07.2025. године утврђено је да нето зарада тужиље, утврђена у складу са чл.191. став 8. Закона о раду, износи 30.516,00 динара, који налаз је првостепени суд у овом делу прихватио као објективан и стручно дат и неоспорен релевантним доказом.

Следом наведеног, тужиљи припада накнада штете у висини четири зараде, односно износ од 122.064,00 динара (4 × 30.516,00 динара), са законском затезном каматом почев од 08.09.2025. године, као дана првостепеног пресуђења, до коначне исплате, док је преко досуђеног износа од 122.064,00 динара до првостепеном пресудом досуђеног износа од 530.340,00 динара, са припадајућом законском затезном каматом, тужбени захтев тужиље неоснован.

Стога је Апелациони суд, правилном применом материјалног права, преиначио првостепену пресуду у преосталом делу става првог изреке и одлучио као у изреци ове пресуде под ставом два.

Одлука о трошковима парничног поступка садржана у ставу четвртом изреке првостепене пресуде морала је бити преиначена, јер је првостепени суд, приликом

одмеравања висине трошкова који припадају тужиљи, неправилно применио Тарифу о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, услед чега је тужиљи досудио трошкове у већем износу од оног који јој према важећој Тарифи припада, при чему је услед смањења вредности тужбеног захтева смањен и износ за наплату судских такси.

Одредбом чл.153. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да је странка која у целини изгуби парницу дужна да противној странци накнади трошкове, док је одредбом чл.154. истог закона прописано да ће суд приликом одлучивања који ће трошкови да се накнаде странци узети у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице, а о томе који су трошкови били потребни, као и о њиховом износу, суд одлучује ценећи све околности. Када је прописана тарифа за награде адвоката или за друге трошкове, ови трошкови одмериће се по тој тарифи. Сагласно чл.163. истог закона, о накнади трошкова суд одлучује на одређени захтев странке, при чему је странка дужна да у захтеву определи врсту и износ трошкова за које тражи накнаду.

Имајући у виду успех тужиље у спору, иницијални предмет спора, као и врсту и висину трошкова које је определила у писаном трошковнику од 05.09.2025. године и на рочишту од 08.09.2025. године, Апелациони суд је оценио да тужиљи припадају потребни трошкови парничног поступка у укупном износу од 464.294,00 динара, одмерени према важећој Адвокатској тарифи, и то: на име састава тужбе и поднеска од 13.08.2025. године, којим је прецизиран тужбени захтев, износ од 55.000,00 динара, односно по 27.500,00 динара за сваку од наведених радњи; на име заступања тужиље од стране адвоката на девет одржаних рочишта износ од 292.500,00 динара, односно по 32.500,00 динара за свако одржано рочиште; на име састава жалбе од 12.03.2024. године против раније пресуде Основног суда у Куршумлији П1 46/2022 од 05.02.2024. године, која је укинута у жалбеном поступку, износ од 55.000,00 динара; на име трошкова обављених вештачења укупан износ од 25.500,00 динара (10.000,00 + 8.000,00 + 7.500,00 динара), као и на име судских такси за тужбу и првостепену пресуду укупан износ од 36.294,00 динара, односно по 18.147,00 динара.

Наведени трошкови били су потребни ради вођења ове парнице у смислу чл.154. Закона о парничном поступку, а њихова врста и висина обухваћене су благовремено и одређено постављеним захтевом тужиље за накнаду трошкова поступка. На досуђени износ трошкова парничног поступка тужиљи припада и законска затезна камата од дана извршности одлуке о трошковима поступка до коначне исплате, сагласно одредби чл.277. став 1. Закона о облигационим односима, јер од тог момента обавеза накнаде парничних трошкова представља доспелу новчану обавезу, па тужени, у случају њеног неиспуњења, дугује и законску затезну камату.

Имајући у виду наведено, Апелациони суд је, правилном применом одредаба чл. 153, 154. и 163. Закона о парничном поступку и Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, преиначио одлуку о трошковима поступка садржану у ставу четвртом изреке првостепене пресуде, одлучујући као у ставу трећем изреке ове пресуде.

Из изнетих разлога, применом чл. 390, чл. 394. тач. 4 и чл. 401. тач. 3 Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци ове пресуде.

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, дана 02.09.2026. године, 46 Гж1 911/2026

Судијски помоћник – записничар
Дамјан Мирчић

Председник већа – судија
Биљана Стаменковић